

Ενδεικτικές εξωβιβλικές μαρτυρίες για την Καινή Διαθήκη

Ιώσηπος Φλάβιος

Ένας από τους ιστορικούς που αναφέρεται στον Ιησού ως ιστορικό πρόσωπο είναι ο Ιώσηπος, Ιουδαίος ιστορικός με ιερατική καταγωγή που ανήκε στη μερίδα των Φαρισαίων. Γεννήθηκε στην Ιερουσαλήμ το 37/38 μ.Χ. και στα έργα του αναφέρεται σε πολλά πρόσωπα και γεγονότα που σχετίζονται με την ιστορία της Καινής Διαθήκης. Αναφέρονται ο Ηρώδης, ο Πιλάτος, ο Φήστος και άλλοι επίσημοι. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής και ο Ιάκωβος ο αδελφός του Κυρίου, τον οποίο ο Ιώσηπος αποκαλεί «αδελφό του Ιησού, του αποκαλουμένου Χριστού». Η πιο σημαντική όμως μαρτυρία αναφέρεται, όπως και αυτή, στο έργο του «Ιουδαϊκή Αρχαιολογία» (20 βιβλία), όπου περιγράφει την ιστορία του εβραϊκού λαού από τη δημιουργία του έως το 66 μ.Χ.. Η μεγαλύτερη σε έκταση, είναι διεθνώς γνωστή ως «φλαβιανή μαρτυρία» (Testimonium Flavianum) και περιέχεται σ' όλους τους κώδικες της «Ιουδαϊκής Αρχαιολογίας». Η πρώτη αυτή μαρτυρία που περιέχεται στην «Ιουδαϊκή Αρχαιολογία» (XVIII, 3, 63), αναφέρει τα εξής:

«Έτσι, εκείνη περίπου την εποχή υπήρχε ο Ιησούς, ένας σοφός άντρας, -αν είναι θεμιτό να τον αποκαλείς άνθρωπο, διότι επιτελούσε θαυμαστά έργα- ένας δάσκαλος των ανθρώπων που λαβαίνουν την αλήθεια με ευχαρίστηση. Έγκυσε κοντά του και πολλούς από τους Ιουδαίους και πολλούς από τους Εθνικούς. Αυτός ήταν ο Χριστός· και όταν ο Πιλάτος, μετά από πρόταση που του έκαναν οι εξέχοντες άντρες μεταξύ μας, τον καταδίκασε στο σταυρό, εκείνοι που τον αγαπούσαν δεν τον εγκατέλειψαν αρχικά, διότι εμφανίστηκε σε εκείνους και πάλι την τρίτη μέρα, όπως τα είχαν προείπει οι θεϊκοί προφήτες και δέκα χιλιάδες άλλα θαυμάσια πράγματα σχετικά με αυτόν· και η φυλή των Χριστιανών, όπως ονομάστηκε από αυτόν, δεν έχουν εκλείψει μέχρι σήμερα».

Κατά τον 16ο αιώνα, κάποιοι ερευνητές άρχισαν να αμφιβάλλουν για την γνησιότητα του αποσπάσματος αυτού καθώς δεν μπορούσαν να δικαιολογήσουν πως ένας Ιουδαίος-Φαρισαίος μιλούσε με τόσο καλά λόγια για τον Ιησού. Κατέληξαν λοιπόν στο συμπέρασμα ότι το κείμενο αυτό δεν ήταν του Ιώσηπου, αλλά παρεισέφρησε στους κώδικες αργότερα από κάποιο άγνωστο χριστιανικό χέρι. Από τότε άρχισαν οι αμφιβολίες για τη γνησιότητα της «φλαβιανής μαρτυρίας» και μια έντονη φιλολογικοκριτική διαμάχη που φτάνει μέχρι τις μέρες μας, και η οποία διαμόρφωσε δύο κυρίαρχες τάσεις: Η πρώτη, δέχεται ολόκληρη τη μαρτυρία ως αυθεντική και η δεύτερη, θεωρεί πως παρεμβάλλονται πρόσθετα στοιχεία στο αρχικό, μικρότερης έκτασης κείμενο. Η σημαντική αυτή μαρτυρία και μετά την αφαίρεση των αμφισβητούμενων τμημάτων, κάνει λόγο για την ιστορική ύπαρξη του Ιησού, για την παρουσία του ως διδασκάλου, μιλάει για ύπαρξη Ιουδαίων και μη που τουλάχιστον μέχρι τη συγγραφή του έργου δεν είχαν σταματήσει να πιστεύουν σε εκείνον και αναφέρεται στην καταδική του από τον Πιλάτο και τον σταυρικό θάνατό του.

Τάκιτος

Ο Ρωμαίος ιστορικός Πόπλιος Κορνήλιος Τάκιτος (Publius Cornelius Tacitus), γεννήθηκε το 56 μ.Χ. Σε ένα από τα έργα του με τον τίτλο «Annals» (Χρονικά), ο Τάκιτος γράφει στα 115 μ.Χ. περίπου, την ιστορία της Ρώμης από το 14 μ.Χ. (θάνατος του Αυγούστου) μέχρι το 68 μ.Χ. (θάνατος του Νέρωνα). Φτάνοντας στο 64 μ.Χ., αναφέρει τη μεγάλη πυρκαγιά/πυρπόληση της Ρώμης που έγινε επί Νέρωνα. Στο σημείο εκείνο ο Τάκιτος γράφει:

«Ο Νέρων υπέδειξε άλλους ως ενόχους και υπέβαλε σε ιδιαίτερες τιμωρίες εκείνους τους οποίους ο λαός μισώντας τους για τις ανομίες τους ονόμαζε χριστιανούς. Εκείνος από τον οποίον προήλθε το όνομα είναι ο Χριστός, ο οποίος εθανατώθη επί της βασιλείας του Τιβερίου, όταν Επίτροπος ήταν ο Πόντιος Πιλάτος. Η προς καιρόν κατασταλείσα ολέθρια δεισιδαιμονία εμφανίστηκε πάλι όχι μόνο στην Ιουδαία, την εστία αυτού του κακού, αλλά και στην Πόλη (Ρώμη), όπου από παντού μαζεύονται και ακούγονται όλα τα κακά και τα αισχρά».

Από το περιεχόμενο αυτής της έκθεσης είναι φανερό ότι δεν πήρε τις πληροφορίες από Χριστιανικές πηγές, πράγμα που κάνει πολυτιμότερη την έκθεσή του. Ως ιστορικός ο Τάκιτος είχε στη διάθεσή του τα επίσημα αρχεία του κράτους. Αν ο Πιλάτος υπέβαλε στη Ρώμη έκθεση της δίκης και της σταύρωσης του Χριστού, ο Τάκιτος, περισσότερο από κάθε άλλον, ήταν σε θέση να τη δει. Δεν είναι καθόλου απίθανο από τέτοια έκθεση να άντλησε κάποιο μέρος του υλικού της ιστορίας του.

Το κείμενο αυτό μας δείχνει ότι το 64 μ.Χ. οι Χριστιανοί είναι γνωστοί και ότι το όνομά τους γνώριζαν ότι προέρχεται από τον «Χριστό». Πρόκειται επίσης για μια σημαντική ιστορική μαρτυρία που συντείνει στην αποδοχή της ιστορικότητας του Ιησού, για την ύπαρξη του οποίου δεν φαίνεται να αμφιβάλλει ο Τάκιτος, και επισημαίνει τον ορισμένο χρόνο του θανάτου του, που τοποθετείται εκεί κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα της Ρώμης Τιβερίου και του επιτρόπου της ρωμαϊκής εξουσίας στην Ιουδαία της Παλαιστίνης Ποντίου Πιλάτου, όπως αναφέρεται σαφώς στο Λουκά γ' 1.

Σουετώνιος ή Σουητώνιος

Ρωμαίος ιστορικός, Γάιος Σουητώνιος Τρανκίλλιος, (Gaius Suetonius Tranquillus, 70-160 μ.Χ.). Το κυριότερο ιστορικό έργο του (120 μ.Χ.), και πλήρως σωζόμενο, αναφέρεται στη ζωή των δώδεκα πρώτων αυτοκρατόρων της Ρώμης, από τον Ιούλιο Καίσαρα έως τον Δομιτιανό, και επιγράφεται: «Βίοι των 12 Καισάρων» (Vitae XII Caesarum).

Στον «Βίο του Κλαυδίου» (XXV, 4) αναφέρεται στο διάταγμα του αυτοκράτορα (49 ή 53 μ.Χ.) με το οποίο οι Ιουδαίοι της Ρώμης -χωρίς διάκριση χριστιανών και μη χριστιανών- εξορίζονταν απ' αυτήν:

«Τους Ιουδαίους που δημιουργούσαν θόρυβο στη Ρώμη υποκινούμενοι από τον Χριστό, τους εξόρισε»

Πράγματι το διάταγμα αυτό του αυτοκράτορα Κλαυδίου διασταυρώνεται ως ιστορικό γεγονός με τις «Πράξεις των Αποστόλων», αφού όταν ο Απόστολος Παύλος πήγε στην Κόρινθο βρήκε εκεί τους Ιουδαίους Ακύλα και Πρίσκιλλα που είχαν εξοριστεί από τη Ρώμη:

«Μετά δε ταύτα αναχωρήσας ο Παύλος εκ των Αθηνών, ήλθεν εις Κόρινθον· και ευρών τινά Ιουδαίον ονόματι Ακύλαν, γεγεννημένον εν Πόντω, νεωστί ελθόντα από της Ιταλίας, και Πρίσκιλλαν την γυναίκα αυτού, διότι ο Κλαύδιος είχε διατάξει να αναχωρήσωσι πάντες οι Ιουδαίοι εκ της Ρώμης, προσήλθε προς αυτούς.»

[Πράξεις ιη' 1-2]

Πηγές: http://el.wikipedia.org/wiki/Ιησούς_Χριστός,_ιστορικότητα

http://www.jesuslovesyou.gr/Bible_club/Bible/Bible_ch4_10.htm

Herbert George Wells (1866 – 1946)

Διάσημος Άγγλος συγγραφέας. Ένα εκ των έργων του ήταν το “The Outline of History” (Η Περίληψη της Ιστορίας). Ήταν άθεος και δεν είχε κανένα κίνητρο να υποστηρίξει την ιστορική αξιοπιστία των Ευαγγελίων. Ένα ενδιαφέρον σχόλιο που κάνει για το πρόσωπο του Χριστού:

«Για τον Χριστό πρέπει να γράψουμε όχι θεολογία αλλά ιστορία. [...] Σχεδόν οι μόνες πηγές πληροφόρησής μας για την προσωπικότητα του Ιησού προέρχονται από τα τέσσερα Ευαγγέλια τα οποία βεβαίως γράφτηκαν αρκετές δεκαετίες μετά το θάνατό Του. Αλλά και τα τέσσερα συμφωνούν στην παρουσίαση της εικόνας μιας πολύ καθορισμένης προσωπικότητας. Παρά τις προσθήκες¹ θαυμάτων και απίστευτων ενεργειών, κάποιος είναι υποχρεωμένος να πει: «Εδώ υπήρξε ένας άνθρωπος². Αυτό το κομμάτι της ιστορίας δεν θα μπορούσε να έχει εφευρεθεί / επινοηθεί.»

Ο Wells, χαρακτηρίζει τις αναφορές σε θαύματα ως «προσθήκες», όμως αναγνωρίζει την ιστορικότητα των κειμένων των Ευαγγελίων και τα χρησιμοποιεί ελεύθερα και έγκυρα ως πηγή του για εκείνο το κομμάτι του έργου του το οποίο ήταν ιστορικό!

William James Durant

Αμερικανός φιλόσοφος, ιστορικός και συγγραφέας. Υπήρξε μάλιστα καθηγητής Φιλοσοφίας της Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο της Κολούμπια. Το γνωστότερο έργο του, το οποίο

¹ Ήταν άθεος!

² Το πρωτότυπο κείμενο αναφέρει “Here was a man” με την έννοια «Υπήρξε όντως αυτός ο άνθρωπος»

συνέγραψε από το 1935 έως το 1975 σε συνεργασία με τη σύζυγό του Ariel³, είναι το 11τομο “The Story of Civilization” (Ιστορία του Πολιτισμού). Ο 3^{ος} τόμος τιτλοφορείται «Καίσαρας και Χριστός» και αναφέρεται εκτεταμένα στο πρόσωπο του Χριστού. Δεν πίστευε στη θεοπνευστία της Καινής Διαθήκης. Στο κομμάτι αυτό του έργου του, εκτός των άλλων, στρέφεται εναντίον αυτών που πιστεύουν ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν μύθος και δεν υπήρξε ποτέ. Αναφέρει χαρακτηριστικά ότι θα ήταν ευκολότερο να πιστέψει κανείς όλα τα θαύματα που αναφέρονται στην Καινή Διαθήκη παρά να πιστέψει ότι μία ομάδα απλών ανθρώπων εκείνης της εποχής επινόησε μια προσωπικότητα όπως ο Ιησούς καθώς και την υψηλού επιπέδου ηθική του και το όραμα της ανθρώπινης αδελφοσύνης που πρόσβευε. Επίσης επισημαίνει ότι έπειτα από δύο αιώνες αυστηρότατης κριτικής, η περιγραφή της ζωής, του χαρακτήρα και της διδασκαλίας του Χριστού παραμένουν εύλογες και σαφείς και δεν υπάρχει κανένα χαρακτηριστικό γνώρισμα στην ιστορία του δυτικού ανθρώπου που να προσομοιάζει την ιστορία του Χριστού.

Πηγές:

H. G. Wells, “Outline of History”, p.303

[http://en.wikipedia.org/wiki/H. G. Wells](http://en.wikipedia.org/wiki/H._G._Wells)

[http://en.wikipedia.org/wiki/Will Durant](http://en.wikipedia.org/wiki/Will_Durant)

<http://www.scripturessay.com/article.php?cat=books&id=738&pagenumber=4>

http://www.ccel.org/contrib/exec_outlines/ca.htm

³ Το ζεύγος Durant είχε τιμηθεί το 1967 με το βραβείο Pulitzer Λογοτεχνίας και το 1977 με το Προεδρικό Μετάλλιο Ελευθερίας, το οποίο είναι μια τιμή που απονέμεται για κάποια ιδιαίτερα αξια συμβολή στην ασφάλεια ή τα εθνικά συμφέροντα των Ηνωμένων Πολιτειών, των πολιτιστικών ή άλλων σημαντικών δημόσιων ή ιδιωτικών προσπαθειών παγκόσμιας ειρήνης.